

perne og det teologiske Fakultet. Det samme Mindretal fremhæver, at det er paa Udvalgets Foranledning, at de forskellige Erklæringer er skaffede til Veje i Udvalget, men dette er jo i og for sig en ganske overflødig Bemærkning, thi hvis Udvalget ikke havde ønsket disse Erklæringer, var de heller ikke kommet til at foreligge for Udvalget. Det, at den højtærede Kirkeminister allerede før Udvalgets Nedsættelse havde varskoet de paagældende Autoriteter om, at dette Lovforslag vilde fremkomme i den nærmeste Fremtid, maatte dog bevirke, at de var forberedte paa at give et Svar; alligevel har det saa vist taget Tid nok at faa disse Svar, skønt man kunde have ventet, at de paagældende maatte kunne have givet Svaret paa staaende Fod, da det dog ikke kan være første Gang, at disse Autoriteter har tænkt over dette Spørgsmaal. Hver af dem maatte sikkert forlængst kunne have taget Stilling til denne Sag, om ikke før saa i sidste Efteraar, da Sagen blev rejst her paa Rigsdagen, og da den højtærede Kirkeminister udtrykkelig stillede sig villig overfor den.

Man mener dernæst fra konservativ Side at kunne parallelisere de militære Stillinger med de kirkelige Stillinger i denne Forbindelse, men dertil skal jeg sige, at denne Sammenligning halter ganske; der foreligger nemlig intet Ønske fra Kvindernes Side om at faa disse militære Stillinger, hvorimod det gennem mange Aar har været et Krav, at der skulde gives Kvinder Adgang til Præsteembeder. Hertil kommer, at Adgangen til militære Embeder fordrer en militær Uddannelse, som fra ingen Side ønskes aabnet for Kvinder.

De Betæneligheder, man fra konservativ Side rejser dels ved Tanken om en Forandring af Ordinationsritualet og dels ved Tanken om Stemninger indenfor Kirken, kan Flertallet ikke dele. De formelle Ændringer, der maa foregaa i Ritualet, kan med største Lethed indføres rent administrativt; det er jo saa uhyre faa Forandringer, der behøves. Jeg kunde fristes til at sige, at i Virkeligheden kunde Ordinationsritualet bruges ganske uforandret, og hele den Tale om Vanskeligheder ved Ritualet, som ogsaa Venstre er inde paa i sin Betænkning, er derfor af meget ringe Betydning. For øvrigt foreligger der, saa vidt jeg ved, Forslag om et nyt Ritual, og dette kunde med største Lethed formes saaledes, at man tog Hensyn til Muligheden

for Ansættelse af kvindelige Præster. De Udtalelser, der foreligger fra kirkelig Side og navnlig fra Bispernes Side med Hensyn til Stemningen indenfor Kirken, er saa indbyrdes modstridende, at man absolut ikke kan bygge noget derpaa. Flertallet kan da ikke slutte sig til de konservative Medlemmers Ændringsforslag om at udelukke Kvinder fra at blive Præster.

Et andet Mindretal, der omfatter Venstres Udvalgsmedlemmer, har ogsaa fremsat nogle Bemærkninger i Betænkningen. Det var med største Glæde, at jeg ved første Behandling hørte den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Sønderup) udtale ikke blot sin, men hele sit Partis Tilslutning til Lovforslaget. Der var ikke noget Forbehold i nogen Retning. Ordføreren ønskede end ikke Udvalgsbehandling, saa klar og lige til var hele Sagen. Han var baade forbavset og bedrøvet over, at man endnu en Gang fra konservativ Side ønskede, at det skulde tages op til Debat, om der dog ikke skulde findes et Omraade enten for Præsters eller andre Stillingers Vedkommende, hvor det aldeles ikke kunde gaa an at give Kvinder samme Adgang som Mænd. Men naar man nu læser den Særbetænkning, hvori den ærede Ordfører for Venstre deltager, udbryster man med Bekymring: „Ak, hvor forandret!“ Den ærede Ordfører er nu fuld af Betæneligheder, som han ikke havde ved første Behandling. Mindretallet udtaler „sin Beklagelse af, at Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til at faa Beskikkelse som Præster i Folkekirken gennem den skete Henvendelse desangaaende til Biskopperne og til det teologiske Fakultet er blevet rejst i Forbindelse med nærværende Lovforslag.“ Venstres Mindretal er altsaa her i afgjort Modstrid med det konservative Mindretal, som mener, at man ikke blot skulde give de paagældende Autoriteter Lejlighed til at fremkomme med en Udtalelse, men at man skulde gøre dette Spørgsmaals Løsning afhængig af den. Derefter hengiver Mindretallet sig til en Række Betragtninger, der forekommer mig ganske uklare, men af hvilke det dog synes at fremgaa, at man mener, at Kvinder kun kan blive Præster, hvis de indstilles af et Menighedsraad, men ikke kan komme til at beklæde Embeder, hvor en saadan Indstilling mangler. Endelig slutter Mindretallet med at erklære, at det „har ikke anset det for rigtigt ved en udtrykkelig Lovbestemmelse at forbyde“, at Kvinder kan blive Præster. Den Hjertevarme, hvormed Kvinderne ved